

**„VIEŠPATIE, AŠ NUSIDĖJĖLIS, SKUBĖK
PARODYTI SAVO GAILESTINGUMĄ“**

**PILIGRIMINĖ KELIONĖ Į KREKENAVOS ŠVČ.
MERGELĖS MARIJOS ĖMIMO Į DANGŲ
BAZILIKĄ**

Comunione e Liberazione

2016 m. spalio 15 d.

Gailestingumo Jubiliejus
Comunione e Liberazione piligriminė kelionė į Caravaggio Šventovę
2016 m. spalio 1 d.

„Viešpatie, aš nusidėjėlis, skubėk parodyti savo gailestingumą“ (Popiežius Pranciškus)
Comunione e Liberazione Brolijos prezidento
Julián Carrón kalba

1) Gailestingumo metai. Kokia malonė!

Koks didelis dėkingumas už Jo gailestingumą visus šiuos metus! Kiekvienas gali pasinaudoti šiuo momentu, kad dar geriau suvoktų, kiek kartų šiais mėnesiais buvome apgaubti Kristaus gailestingumo ir beribio Jo švelnumo mūsų atžvilgiu.

Paklauskime dar kartą, ką sako popiežius Pranciškus: „Paskendusius savo nuodėmėse, savo ribose, savo menkume, daugybę kartų nupuolusius, Kristus mus pamatė, prisiartino prie mūsų, ištiesė ranką ir parodė Savo gailestingumą. Kam? Man, tau, tau, tau, visiems. Kiekvienas iš mūsų gali tai atsiminti, peržvelgdamas visus kartus, kai Viešpats mus pamatė, į mus pasižiūrėjo, prisiartino ir pažvelgė į mus su gailestingumu. [...] Būtent tai Šv. Paulius vadina tikroju mokymu (kaip įdomu!), tai yra tikrasis mokymas: mums buvo parodytas gailestingumas“¹.

Toks unikalus Kristaus prielankumas mūsų atžvilgiu apnuogina mūsų išsiblaškymą. Kaip tai skiriasi nuo „Jo ieškojimo dieną ir naktį“ ir nuo to siekio, kurį, kaip prisiminėme, išgyveno Marija Magdalieta: „Savo guoly per naktis ieškojau to, kurį myli mano širdis; ieškojau, bet jo neradau“². Kiekvienas iš mūsų žino, kaip dažnai mus būdavo užvaldę kiti interesai, kiti pasirinkimai, palyginus su „nieko nelaikyti aukščiau meilės Kristui“³.

Galbūt dabar galime dar geriau suprasti, kad dažnai šiais metais mes vieni su kitais elgėmės visiškai ne taip. Kiek karštų diskusijų, kiek žiaurumo, kartais net ir pagiežos!

„Kai pamirštame, kaip su mumis pasielgė Viešpats. [...] Mus užvaldo separatistinė logika. [...] Suskaldome tai, kas yra, ir kuriame frakcijas“⁴.

Kokie esame nekantrūs, neskiriame laiko tam, kad suprastume epochos pokytį, kuris vyksta! Kaip nesame nusiteikę klausytis, atsiverti kito perspektyvai, ir tiesą painiojame su susitarimu! Jei nesame nuolankūs tarpusavyje, kaip galime tokie būti su kitais?

Jei esame ištikimi, turime pripažinti skaudžius mūsų nepaklusnumo ženklus: puolama pirma mūsų einanti vienybė; teikiama pirmenybė idėjų susidūrimui, o ne išgyventam priklausymui; nuvertinama krikščioniško fakto ontologija, kuri sutapatinama su idėjų ir taisyklių visuma pagal mūsų nutarimą; charizma susiaurinama iki įkvėpimo, be tikro sekimo.

Netgi kažkas ėmė prieštarauti Popiežiaus autoritetui, tai visiškai nepridera tokiai kaip mūsų tikrovei. Turbūt turime pripažinti savo puikybę, pagal visas įmanomas jos pasireiškimo formas, kaip mums yra pasakęs kun. Giussani 1992 metais: „Su charizma ir jos istorija kiekvienas daro tai, ką nori: susiaurina, padalina, akcentuoja vienus aspektus, pamiršdamas kitus (tuomet ji tampa siaubinga), pritempia prie savo skonio ar naudos, pamiršta dėl savo aplaidumo, užsispyrimo, paviršutiniškumo, palieka tarsi akcentą, kuriame jaučiasi patogiau, mieliau ir mažiau nuvargsta“⁵.

¹ Iš vaizdo žinutės Ypatingojo Gailestingumo Jubiliejaus šventimo Amerikos žemyne proga, 2016 m. rugpjūčio 27-30 d., Bogota, Kolumbija.

² Gg 3,1

³ Šv. Bernardo Regula 4,21

⁴ Iš vaizdo žinutės Ypatingojo Gailestingumo Jubiliejaus šventimo Amerikos žemyne proga, 2016 m. rugpjūčio 27-30 d., Bogota, Kolumbija.

⁵ L. Giussani, *L'avvenimento cristiano*, Bur, Milano 2003, p. 68

2) Viešpatie, aš esu nusidėjėlis

Visa tai, visos šios aplinkybės, kuriose mūsų puikybė sužeidė mūsų brangios Brolijos kūną, nes neieškojome Jo dieną ir naktį, gali mums padėti išgyventi šį momentą kaip gestą, kurio veikėjais esame mes patys (nes mums to labai reikia) ir kurio nesusiaurinsime iki vien formalaus ar maldingo veiksmo.

Esame čia, prie Mergelės Marijos kojų, su tokiu sąmoningumu. Ateiname maldauti gailestingumo. Dar geriau suvokdami, kad esame jo reikalingi. „Prašykime Jos, [...] kad turėtume drąsos prisipažinti, jog esame nusidėjėliai ir reikalingi jos Gailestingumo, ir kad nebijotume savo rankos patikėti jos motiniškoms rankoms“⁶.

Tik tada, kai nesumenkiname savo blogio, kai nebandome jo pateisinti, tik tada galime suprasti, kokia naujiena yra Jo gailestingumas, būtinas tam, kad niekas neliktų pamiršta, kad nebūtume prispausti savo blogio svorio, kad nereikėtų nieko cenzūruoti. Tuomet liksime Jo nustebinti: „Kaip? Po visko, ką padariau ir ką toliau darau, tu vis dar manęs, mūsų pasigaili, Kristau?“. Koks apsvirtimas! „Nuo meilės niekas nebėga“, pasakė kalinys iš Brazilijos. „Tu esi vertas daugiau, nei tavo veiksmai“⁷, pasakytų Polis Rikioras.

Esame čia, kad maldautume savo širdies atsivertimo: tai yra kad tikras žvilgsnis į save leistų sugrįžti į kelią.

3) Kaip Jis atsako mūsų poreikiui?

„Neištikimybė visada išdygsta mūsų širdyje, net matant pačius gražiausius ir tikriausius dalykus, tuomet, susidūręs su Dievo žmogiškumu ir autentišku žmogaus paprastumu, žmogus gali netekti savęs dėl silpnumo ar pasaulio siūlomų išankstinių nuostatų, kaip Judas ar Petras“, pasakė kun. Giussani 1998 m. gegužės 30 d.⁸

Apie tai mums primena pranašas Ezekielis: „Bet tu [Jeruzale], pasitikėdama savo grožiu, elgeisi su savo vardu kaip kekšė ir dosniai dalijai kekšystės paslaugas kiekvienam“. Bet kaip tada, taip ir šiandien Viešpats pranašo lūpomis mums sako: „Tačiau aš atsiminsiu sandorą su tavimi tavo jaunystės dienomis ir sudarysiu su tavimi amžiną sandorą [...], kad atsimintum ir susigėstum, ir kai atleisiu visa, niekad daugiau nebeatvertum burnos savo gėdai“⁹. Nepaisant mūsų nuodėmių, Dievas nesulaužo Savo sandoros. Esminę to priežastį Šv. Paulius atskleidžia savo draugui Timotiejui: „jeigu mes ir tapsime neištikimi, tai jis lieka ištikimas, nes savęs jis negali išsiginti“¹⁰. Dievas negali savęs išsiginti: tai mūsų viltis.

Kaip mus pasiekia Jo gailestingumas? Giussani tai parodo jaudinančiu būdu, dar kartą susitapatindamas su Marija Magdaliete. „Staiga gyvenimo prasmė išblėsta ir aplink mus užsidaro šaltas ratas: egoizmas... Nebeieškome žmogaus, dėl kurio vienintelio siela sudūžta ir atsiveria: atsiduoda. Atiduoda save kaip auką... Magdalietė sudaužė aliejaus indą, „išliejo“ kvepalus, padovanojo juos. Bet kokia dovana yra praradimas. Kai iš tikrųjų mylime kitą žmogų, atrodo, kad išliejame save, energiją, laiką, apskaičiavimus, naudą, pomėgius. Kiti, matydami Magdalietės veiksmą, kraipė galvas: „pamišėlė! Neturinti nuovokos! Neturinti interesų!“. Tačiau tame kambaryje ji vienintelė buvo „gyva“, nes tik mylėti reiškia gyventi[...]. Atsiverti kitiems, visiems kitiems: pratrūkus „aš“ žievei, paprastai pasimato veidas, kuriam lemta pramušti mūsų egoizmo lukštą, neleisti užsitraukti šiai nuostabiai žaizdai, tas veidas sukelia ir palaiko mūsų meilę; mūsų dvasia pražysta dnosnumu jam prisilietus, dėl to veido dovanojame save kitiems, visiems kitiems, visai visatai“¹¹.

⁶ Pranciškus, *Kalba Romos Kurijoje*, 2014 m. gruodžio 22 d.

⁷ Paul Ricoeur, *La memoria, la storia, l'oblio*, Cortina, Milano, 2003, p. 702

⁸ L. Giussani – S. Alberto – J. Prades, *Generare tracce nella storia del mondo*, Rizzoli, Milano 1998, p. VI

⁹ Ez 16,15.60.63

¹⁰ 2 Tim 2,13

¹¹ Kun. Giussani užrašai, iš *Vita di don Giussani*, Bur, Milano 2014, p. 135

Dievas nenaudoja jėgos, kad įtrūktų Marijos žievė. Jo veidas sukelia ir palaiko jos meilę. Tik žvilgsnis gali mesti iššūkį tos moters laisvei. Tas veidas, tas gailestingumo kupinas žvilgsnis yra Dievo, Jo mums rodomo švelnumo liudijimo viršūnė. Kristus atsako į mūsų begalinį troškimą sutikdamas priimti mūsų laisvę. Mūsų užduotis – priimti besąlygišką Jo gailestingumą, kuris mus gali pasiekti per tą žmogų, iš kurio mažiausiai to tikimės.

„Šį rytą įėjau į klasę su žaizda, nes vakar vienas mano mokinys pasakė: „Kas jums šiandien yra? Ar jūs supykote ant mūsų?“. Aš ant jų nepykau, tačiau tiesa, kad manęs ten nebuvo, nes buvau pametęs namų raktus ir buvau susirūpinęs; mane sujaudino, kad jis pastebėjo, jog man ne viskas gerai, ir tai mane privertė susimąstyti, nes tai reiškia, kad netiesa, kad viskas vienoda, netiesa, kad gali būti, gali ir nebūti. Šį rytą atsinešiau šį klausimą apie esatį, kurį jis man uždavė, poreikį, kad kiekvieną akimirką būčiau klasėje, o ne mintimis kažkur kitur. Įeidamas į klasę krūptelėjau supratęs, kad man reikia to mokinio, kad būčiau, man reikia jų veidų, kad būčiau, ir tai mane tiesiog išlaisvino. Tokiu būdu geriau supratau tai, ką pasakei Červinijoje, kad „judėjimas yra ta forma ar būdas, kuriuo Kristus mus pasiekė, sužavėjo, pačiupo, tai būdas, kuriuo krikščionybė mus sudomino, kuriuo Kristus tapo realia esatimi mūsų gyvenime. Mes tai supratome per patirtį, per Jo sugebėjimą mus patraukti, sužavėti ir pakeisti mūsų gyvenimą, jei tik priklausome Jam. Tačiau tokia dinamika nesustoja, nes aplinkybės nuolat keičiasi. Todėl Bažnyčiai visuomet reikia įdėmiai skaityti laiko ženklus, kad atrastų tinkamą liudijimo formą“. Šiandien mane patraukė toks dėmesingumas man, kokio nesitikėjau, visuomet maniau, kad esatis priklauso nuo manęs, iš dalies tai tiesa, šiandien supratau, kad kažkam reikia, jog aš būčiau, ir man reikia jo, kad būčiau. Tokia patirtis tikrai žavinga, mane palietė toks abipusiškumas, aš nežinau, kas yra gėris šiam vaikinui, tačiau šiandien žinau, kad aš esu jam gėris, jei jaučiu aistrą savo gyvenimui. Turiu atsakyti į šį klausimą ne stengdamasis jam daryti gera, kaip aš tai įsivaizduoju, bet darydamas tai, ką padariau šį rytą; vakar aš buvau klasėje, bet manęs ten nebuvo, šįryt aš ten buvau, ir ši mano esatis yra jam gėris, tą supratau pamatęs, koks jis šiandien buvo nustebęs!“.

4) Be gailestingumo nėra kelio

Jei Jis kiekvieną kartą neparodo savo iniciatyvos iš naujo, mums nėra galimybės eiti į priekį. Santykis negali augti, jei nėra gailestingumo. Gerai tą žinome: jei neatleidžiame ir mums neatleidžiama, laikui bėgant toks santykis neišlieka. Ir jei kiekvienas iš mūsų nesileidžia iš naujo apkabinamas, jei nesileidžia, kad jam būtų vėl atleista, mes negalime savęs apkalbinti ir sau atleisti patys. Per tai Paslaptis mums atsiskleidžia kaip gailestingumas, kaip sako kun. Giussani: „Paslaptis mums atsiskleidžia kaip gailestingumas per Žmogų, gimusį iš moters, kuris sudaužo visus ribotus vaizdinius ir planus, kokius tik besukuriamo savo fantazija“¹². Ne kalbos apie gailestingumą padės mums gyventi, bet santykis su Esatimi, dėl kurio žmogus atsiduoda į Kito rankas, tai atsidavimas, sako kun. Giussani: „Žmogus gali tik atsiduoti. Šitai atsiduodamas, jis gali patirti Paslapties meilę, kuri yra jį „įtraukianti“, atnaujinanti jėga. Tai – visiškas pasitikėjimas, visiškas atsidavimas, atsidavimas, kurį galime prilyginti Mergelės Marijos atsidavimui tą akimirką, kai „angelas pasitraukė“ nuo jos“¹³.

Todėl nesuprantu, kaip galima tikėtis eiti keliu, negrįžtant prie Petro „taip“. Kaip kitaip galime sugrįžti į kelią? Neįmanoma nei moralė, nei prisirišimas, jei nėra esaties. Be Esaties nėra moralės. Todėl „konkreči istorija yra krikščioniško žmogaus ir jo moralės suvokimo griaučiai“¹⁴. Nes gailestingumas yra asmuo, gailestingumas turi veidą: jo vardas Jėzus Kristus, kuris atsiskleidžia per santykį su tavimi, kaip atsiskleidė per santykį su Petru; to nesustabdė jo klaidos, nuopoliai, išdavystės, niekas. Niekas nėra prieštaravimas. Vienintelis tikras prieštaravimas yra skepticizmas: „Kur gi ne!“.

¹² L. Giussani, *Generare tracce*, op. cit., p. 189

¹³ Ten pat, p. 183-184

¹⁴ Ten pat, p. 82

Todėl galime grįžti į kelią, jei tik Jis mus iš naujo pritraukia prie Savęs. Tik taip suprasime, kad „gailestingumas nėra žmogiškas žodis. Jis reiškia Paslaptį, nes iš Paslapties viskas ateina, jos viskas palaikoma, ja viskas pasibaigia, taip ji pasireiškia žmogaus patirtyje“¹⁵. Tai, kaip mes tai įsivaizduojame ar pamatuojame, neatsilaiko prieš tokį nuolatinį begalinės gailestingumo Paslapties atsiskleidimą, metantį iššūkį bet kokiam mūsų alibi, kuris mus verčia sakyti: „Toks gailestingumas neįmanomas“.

Tik tie, kas pasiduoda tokiam apkabinimui, gali nugalėti autonomijos pagundą, iš nuolat atnaujinamos patirties, kad mūsų „aš“ yra santykis su Kitu, kad aš tikrai esu aš tik santykyje su esančia Paslaptimi. Siekiame autonomijos, kai nepasiduodame tokiam gailestingumo žvilgsniui, kuris mus pasiekė ir kurio esame pripildyti.

5) Misija

„Pasaulis buvo užkariautas krikščionybės iš esmės šiuo apibendrinančiu žodžiu: gailestingumas“¹⁶. Iš nuolatinės tokio gailestingumo patirties gali kilti naujos esaties formos, kurių šiandienos pasauliui labai reikia.

Paskutinėje savo knygoje Benediktas XVI rašė: „Visų pirma, aišku tai, jog Europoje tęsiasi krikščionybės naikinimas, kad krikščioniškasis elementas pamažu nyksta iš visuomenės. Todėl Bažnyčia turi surasti naują esaties formą, turi pakeisti savęs pristatymo būdą. Vyksta epochos pokytis, tačiau dar nežinia, kada bus galima tiksliai pasakyti, kad prasideda viena ar kita“¹⁷.

Taip pat: „Iš tikrųjų svarbu, kad mes skelbtume tikėjimą ne tik gražiomis ir autentiškomis formomis, bet kad išmoktume jas suprasti ir perteikti naujai šiems laikams, ir kad tokiu būdu susiformuotų naujas gyvenimo būdas. Bet kokiu atveju, tai jau vyksta: Apvaizdos dėka, Šventosios Dvasios dėka; per modernias asociacijas ir religinius judėjimus. Pavyzdžiui, jei palyginčiau Memores [kurios gyvena su Benediktu XVI] ir praėjusio laikmečio vienuoles, atpažįstu tikrą modernizacijos impulsą. Paprastai tariant, ten, kur tikėjimas aktyvus ir gyvas, kur gyvenama ne neigimu, bet džiaugsmu, ten atsiranda naujos jo formos. Mane labai džiugina tai, kad naujuose judėjimuose tikėjimas pristatomas kitaip ir atnaujinamas Bažnyčios veidas“¹⁸.

Rugsėjo mėnesio „Tracce“ žurnalo „Pirmajame Puslapyje“ kalbėjome apie „liudijimo formą“: „Negyvename padebesiuose, gyvename aplinkybėse, susidurdami su iššūkiais, konkrečiame laiko tarpe: todėl liudijimo forma gali skirtis, nes ją apibrėžia istorinės aplinkybės. Tai reiškia ne tai, kad reikia atsisakyti savo patirties ištakų, bet kad šios ištakos įsikūnija istorinėse aplinkybėse taip, kad mes galime patikrinti, ar jos atlaiko laikmečių kaitą ir pokyčių spaudimą“¹⁹.

Istoriškai gailestingumas yra revoliucijos priešingybė. Išties tai visiškai pozityvi esatis pasaulio gyvenime: „Gailestingumo gebėjimas pasireiškia kaip jautrumas gėriui, kaip tikrumas, kad gėris laimi Kristaus jėga: „Myliu Tave, Dieve, mano jėga“, „Aš viską galiu Tame, kuris yra mano jėga“²⁰.

Tokių būdu įgyvendinama tikroji revoliucija, vienintelė revoliucija, kuriai nereikia kitokios galios, kad įsitvirtintų, tik „tikrumo, kad gėris laimi Kristaus jėga“; kalbame apie atleidimą, žmogui neįmanomą patirtį, kuri tampa reali per gailestingumą. „Atleisti reiškia apkabinti kito skirtingumą kaip savą, kaip dalį savęs. Gailestingumas reiškia štai ką: jis reiškia paklusnumą, apkalbinimą, kaip motina su vaiku! ... Žvelgiame į kitą žmogų iki pat jo širdies, iki pat jo tiesos, iki pat jo santykio su Dievu, tai yra su Kristumi, nes jis buvo Kristaus pakviestas taip pat, kaip ir aš, tuomet galiu jį apkabinti, priimti kaip bendrakeleivį, nes kas mus beskirtų

¹⁵ Ten pat, p. 184

¹⁶ Ten pat, p. 159

¹⁷ *Ultime conversazioni*, a cura di Peter Seewald, Garzanti, Milano 2016, p. 218

¹⁸ Ten pat, p. 208

¹⁹ J. Carrón, «La forma della testimonianza», *Tracce* n. 8/2016, p. II.

²⁰ L. Giussani, *Generare tracce*, op. cit., p. 159

yra mano dalis... Kokį pretekstą paprastai turime, kad kito negerbtume, kad jo nemylėtume? Pretekstas yra jo laisvės negerbimas, nes kito laisvė yra tas būdas, kuriuo jo susidūrimas su begalybe pasireiškia per aplinkybių, su kuriomis jis susiduria, kasdienybę“²¹.

Todėl verta sekti Popiežiumi, kuris nepailsta mūsų kvietęs priimti teisingą poziciją pasaulio akivaizdoje. Pasauliui nepaprastai reikia susitikti Tą, kuris yra tarp mūsų: „Tik mylėdami galime skelbti Dievą-Meilę: ne pastangomis įtikinti, ne tiesos brukimu, ir tikrai ne užsispyrimu laikytis kokios nors religinės ar moralinės prievolės. Dievas skelbiamas susitinkant žmones, būnant dėmesingiems jų istorijai ir nueitam keliui. Nes Viešpats nėra idėja, Jis – gyvas Asmuo: Jo žinia ateina per paprastą ir tikrą liudijimą, per išklaušymą ir priėmimą, per švytintį džiaugsmą. Netinkamai kalbame apie Jėzų, kai būname liūdni; taip pat Dievo grožio neperteikiame vien gražiai pamokslaudami. Vilties Dievas skelbiamas šiandien gyvenant artimo meilės Evangelija, nebijant to liudyti ir naujomis skelbimo formomis“²².

Savo nuginkluotu paprastumu mums tai liudija jaunasis draugas: „Kai pagalvoju, ką man reiškia moksleivių (GS) rekolekcijų patirtis, pagalvoju apie „iš naujo įvykusį“ susitikimą, apie didelę draugystę, kuri nuolat užkariauja mano gyvenimą. Pradedant nuo mano bendruomenės draugų, mūsų draugystei niekas neatrodė savaimė suprantama, ji mus atvėrė naujovei, naujoms pažintims su žmonėmis, kurių gyvenimai ir patirtys skyrėsi nuo mūsų, nuoširdžiai ir paprastai... mūsų dialogas atverdavo susitikti, „tiesi tiltus“ su kitais. Toks susitikimas, kuris patvirtina Kristaus pažadą, kad Jis niekada nepaliks mūsų vienu, Jo gyvą ir „kūnišką“ esatį kiekvieno gyvenime, kasdien mane verčia ištarti tai, ką parašė mano draugė Stela: „Kas esi Tu, kurio taip ilgiuosi?“. Kas esi Tu, gyva esatie, kurios mano širdis trokšta, nes supranta, kad be Tavęs nieko negaliu?

Rekolekcijos man tapo proga gyvai prisiminti tą susitikimą su GS draugija, kuris man įvyko vos prieš keletą metų, kai tas gyvenimo troškimas, kurio mano širdis buvo ir yra pilna, atrodė suprastas, mylimas, gerbiamas. Aš tikėjau ir anksčiau, eidavau į mišias sekmadieniais, lankiau parapijos jaunimo užsiėmimus, tačiau per tą stulbinančią patirtį, per žmones, faktus, pajutau, kad yra tokia vieta, kur nuoširdžiai žiūrima į mano tiesos troškulį ir kur aš esu tikresnis aš, nes Jis mane pavadino draugu; Jam pagailo mano niekio taip, kad Jis leidosi prikalamas prie kryžiaus. Nuo tada aš nebesustojau, gyvenimas veržiasi iš mano širdies ir kiekviena diena tampa Susitikimo patikrinimo momentu, „nei milimetro neatsitraukiant nuo tikrovės“, kaip pasakė Carrón per šeštadienio ryto asamblėją.

Man reikia vėl išgyventi tą susitikimą, iš tikrųjų gyventi. Nebepasitenkinsiu; mokykla, draugai, muzika, sportas: per visa tai tikrovė mane kviečia atrasti tą „tiesos užuominą“, kuri atsako mano širdžiai. Po susitikimo su Grožiu, kuris yra didžiausias pasaulyje ir mano gyvenime, pradėjau iš tikrųjų gyventi, savo troškimo lygmenyje, o ne pagal savo mintis, nes noriu mėgautis viskuo, noriu rizikuoti savo gyvenimu ne idealiame pasaulyje, bet šioje, man duotoje tikrovėje, kuri yra nuolatinis mūsų laukas, tačiau būtent čia Jį susitikau ir prašau, kad kasdien susitikčiau iš naujo. Rekolekcijos man tapo proga visa tai atminti, tapo tramplynu, kuris mane sugrąžina į kelią ryžtingesnį, nes „eina žmogus, kai gerai žino, kur eiti“.

Prašykime Mergelės Marijos tokio širdies paprastumo, kad taptume didūs kaip vaikai, kurie žino, kur eiti.

²¹ COMUNIONE E LIBERAZIONE BROLIJA, Milano, *Audiovizualinė medžiaga*, Comunione e Liberazione Brolijos Rekolekcijos, Rimini, 1984 m. kovo 30 d. – balandžio 1 d.

²² *Pamokslas, Katechetų jubiliejus*, 2016 m. rugsėjo 25 d.

Rožinio malda padeda prisiminti Kristų kartu su Marija. Tačiau „prisiminimas“ čia turi būti suprstas bibrine atminties (hebr. *zakar*) prasme: tai, kas įvyko vakar, Dievo Dvasios dėka mus pasiekia šiandien, dabar. Tai ir liturgijos esmė.

Per Mariją mokomės Kristaus, su ja panašėjame į Kristų, su ja maldaujame Kristaus, skelbiame Kristų su Marija. Kaip Marija apmąstydami slėpinius atrandame Slėpinį Kristų, kuris atskleidžia ir Dievo slėpinį, ir žmogaus slėpinį. Rožinis yra slėpinio pasisavinimo kelias.

(Jonas Paulius II)

ŠV. ROŽINIS

kun. Luigi Giussani

Šventasis Rožinis yra labiausiai paplitusi malda, kurią mums paliko liaudies tradicija, jis per amžius pašventino nuolankiausią Marijos gyvenimo aspektą. Jį kalbant Marijos figūra tarsi daro išpūdį pačiu paprasčiausiu ir paslaptiniausiu savo aspektu. Bet siūlydamas jums išgyventi Rožinį ypač giliai suvokiant, ką Marija reiškia žmogaus ir pasaulio gyvenime, esu veikiamas ypatingai stipraus išpūdžio, kurį patyriau kelionės į Šventąją Žemę metu. Mane labai nustebino ir sukaustė dvasiškai – sukaustė nuostabos prasme – ta akimirka, kaip pamačiau nedidelę liekaną namelio – grotos, kurioje gyveno Marija, ir kai perskaičiau nereikšmingą lentelę, ant kurios buvo užrašyta: *Verbum caro hic factum est* – čia Žodis tapo kūnu. Tarsi suakmenėjau iš netikėto Dievo metodo akivaizdumo, kuris susiliejo su paprastais dalykais.

DŽIAUGSMINGOJI DALIS

Kokia paprasta besidžiaugdama buvo Marijos širdis, nors ir nepalyginamai giliai nujausdama paslaptį ir nežinią, į kurią ji smelkėsi diena iš dienos. Ką turi savyje šis akivaizdus prieštaravimas? Tikėjimą. Tikrumą, kad viskas yra iš Dievo, kad Dievas yra visų tėvas, kad pasaulio likimas yra amžinai būti pozityviu. Jei nebūtų apie tai galvojusi kiekvieną dieną, jei nebūtų apie tai galvojusi besikeldama rytais, dirbdama per dieną ir eidama ilsėtis vakare, tai būtų buvusi tik abstrakti teorija, būtų buvusios tik mintys.

Dabar mums siūloma paslaptis yra Jėzaus Įsikūnijimo, jo gimimo paslaptis. Joje apibrėžiamos visuotinis prisiminimas, visuotinė atmintis apie mūsų ryšį su Juo, apie tai, kad buvome Jo pašaukti. Jis gimė, buvo pagimdytas moters.

1. Apreiškimas

Angelo žodžiai galėjo sukelti sumaištį ir nuostabą jaunutei mergaitei, kuriai buvo skirti. Bet jie nebuvo visiškai nesuprantami: juose buvo kažkas, dėl ko mergaitės, atliekančios savo religines priedermes, sielai buvo galima juos suprasti. Marija apkabino juos: „esu Viešpaties tarnaitė. Teesie man pagal tavo žodį.“ Ne dėl to, kad suprastų, bet dėl to, kad sumišusi tapo beribė Paslapčiai, kuri reikėsi vibruodama jos kūne. Marija atvėrė savo glėbį, savo laimės glėbį ir pasakė „taip“. Ir budėjo kiekvieną dieną, valandą, kiekvieną savo gyvenimo minutę.

Kaip geriau, jei ne žodžiu „tyla“ galima apibūdinti Marijos sielos būseną, tą sielos būseną, kuri veikia elgesį, ir jį nulemia aplinkybių ir laiko akivaizdoje? Būtent kaip kupina atminties tyła. Du dalykai prisidėjo prie šios atminties, du dalykai sukėlė šią tylą. Pirmasis – tai to, kas įvyko, prisiminimas. Šis įvykis išsaugojo nepalietą jo grožį, jo tikrą paslaptį, jo teisybės paslaptį, nes – ir tai yra antrasis dalykas – ji turėjo kažką esantį šalia: tą jauną šalia esantį Kūdikėlį, tą šalia esantį Sūnų.

Reina de la Paz

Reina de la Paz, Reina de la Paz,
tengo el corazon herido:
te lo traigo a ti, te lo entrego a ti
que has sufrido por tu Hijo.
Madre Virginal te imploro,
haz que vuelva a ti mis ojos,
Reina de la Paz te pido
da esperanza a mi dolor.

Madre del Amor, Madre del Amor,
la mentira me destruye.
Quiero estar aquí, vela junto a mí,
necesito tu consuelo:
solo junto a ti respiro,
ya se vuelve azul el cielo.
Madre de l'Amor te pido
da esperanza a mi dolor.

Reina de la Luz, Reina de la Luz,
fuente viva de esperanza. Dulce claridad,
Madre de piedad,
nuestro pueblo en ti confía.
Blanca antorcha que nos guía
e ilumina nuestras vidas,
Reina de la Luz te canto,
Paz de quien confía en ti,
Paz de quien confía en ti.

Taikos karaliene, Taikos karaliene / Mano širdis
sužeista: / Nešu ją tau, atiduodu ją tau, tai, / kuri
kentėjo dėl savo Sūnaus. / Skaisčioji Motina maldauju
tave, / Leisk, kad mano akys į tave žiūrėtų, / Taikos
Karaliene, meldžiu tave / Suteik viltį mano skausmui.
/ Meilės Motina, Meilės Motina, / Melas mane žlugdo.
/ Noriu būti čia, budėk su manim, / Ieškau tavo
paguodos: / Tik šalia tavęs man gera, / O dangus vėl
tampa žydras. / Meilės Motina meldžiu tave / Suteik
viltį mano skausmui. / Šviesos Karaliene, Šviesos
Karaliene, / Gyvasis vilties šaltini, / Švelni šviesele,
gailestingoji Motina, / Mūsų tauta pasitiki tavim. /
Balta šviesa, kuris mus veda / ir apšvieti mūsų kelius, /
Šviesos Karaliene giedu tau, / Ramybė tam, kuris
pasikliauja tavim / Ramybė tam, kuris pasikliauja
tavim.

2. Aplankymas

Dievo Žodis nėra literatūrinis posakis, o atsitikimo ženklas, visuomet įvykis: Dievo Žodis yra Kristus. Jo žodis prasideda nuo įvykio pažado. Marijos figūra yra visa pripildyta atmintimi, jo tautos žodžiu, ir atvira įvykių reikšmei (Angelo apreiškimas, Elžbietos pasveikinimas). Todėl Elžbieta pavartojo patį geriausią pasakymą, koku galima apibūdinti asmenį: „Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta“.

Ir kiekvienam iš mūsų kartu su tikėjimo perdavimu buvo pasakyta, kad gyvenimas turi likimą. Mūsų širdies paprastume tikrai gali atsispindėti *Magnificat*. Kad ir kokios bebūtų dabartinės mūsų gyvenimo sąlygos, yra dėkingumas, nes gyvenimas yra ėjimas į likimą, į ten, kur išvysime Dievą. Kitą dieną po apreiškimo, naujoje ryto šviesoje Marija nusprendė tuoj pat eiti ir padėti pusseserei Elžbietai, kuri, kaip Marija sužinojo iš Angelo, buvo nėščia šeštą mėnesį; ir nuėjo pėstute tuos šimtą dvidešimt kilometrų kalnų keliais, greitai, kaip tai pasakyta Evangelijoje. Tai, kas gimsta iš šios ryto šviesos, yra artimo meilė. Lydimi šios šviesos ir mes keliamės kiekvieną rytą, lydimi jos, pasitinkame kiekvienos dienos vienuoliktą, ketvirtą ar dvidešimt antrą valandą; ši rytinė šviesa mums suteikia švelnumo nepažįstamiems, priešiškiems ir svetimiems žmonėms. Daugiau nebe svetimiams, o esantiems mūsų pačių dalimi.

Sveika, Karaliene

Sveika, Karaliene, gailestingoji Motina,
mūsų gyvybe, paguoda ir viltie, sveika!
Tavęs šaukiamės ištremtieji Ievos vaikai,
Tavęs ilgimės, verkdami ir vaitodami
šiame ašarų klonyje.
Todėl Tu, mūsų Užtarėja,
savo gailestingas akis į mus atkreipki

ir Jėzų, garbingą mylimąjį Sūnų,
mums po šios tremties parodyk.
O geroji, o malonioji,
o mieliausioji Mergele Marija!

3. Gimimas

Kalėdos mus priverčia giliau pažvelgti į pradžią, į tą tašką, iš kurio atsiranda dalykai, kur jie gimsta, kur įsiveržia Esatis, apsigaubusi niekiu, ar, geriau, tuo niekiu, kuris dengiasi iliuzija, kuris slepiasi palapinėje, kurią panaudojęs vieną dieną piemuo išardys ir išmes, kad neapsunkintų savo ėjimo. „Atėjo gyventi tarp mūsų“. Įvykis buvimo To, Kuris vienintelis gali išaiškinti dalykų paslaptį, tai yra Esaties ar gyvenimo paslaptį. Atskleisti Paslaptį reiškia atskleisti kažką, kas lieka paslaptimi. Joks žmogus niekada nematė Jo veido, Esaties veido: joks žmogus! Bet Tu, ateinantis Kūdiki, atėjai, kad atskleistum šią Paslaptį, Paslaptį, kurios joks žmogus niekada nematė.

Su džiaugsmu širdyse garbiname gimstantį Kristų, kiekvieną šiandienos paslapties dieną, šios dienos paslapties. Kristus gimsta. Su džiaugsmu širdyje mūsų atmintis nukreipia žvilgsnį į Jį ir išsilaisvina giedodama naują giesmę, kad mūsų gyvenimas atsinaujintų, nes gyvenimo giesmė yra pats gyvenimas. Kad taptų nauja, kiekvieną dieną nauja, kad atsinaujintų. Nes tai yra tikrumo jo gailestingumu vaisius, tikrumo, kad galia yra didesnė už mūsų silpnumą. Tikri dėl „Dievas su mumis“. Tik iš šio tikrumo gali atsirasti džiaugsmas, tik iš šio tikrumo gali kilti džiaugsmas. Nėra jokio kito šaltinio.

Sąmoningumas šia būtimi yra didesnis už bet kokią kitą dalyką, kokią galima daryti dėl kitų. Ir mes buvome pašaukti, jog tai suvoktume; todėl be kasdienio meilės Jam troškimo mes dar turime troškti visa širdimi, kad mūsų gyvenimas liudytų tai pasauliui, kuris per mus galėtų susivokti, taip pat kad mūsų gyvenimas tikrai nuolat būtų sąmoningas ir dalyvautų Dievo tautos gyvenime, Jo tautos, kupinos gerų darbų ir Jam priklausančios.

Romaria

É de sonho e de pó
o destino de um só
feito eu, perdido em pensamento
sobre o meu cavalo.
É de laco e de nó
de gibeira o jiló
dessa vida sofrida a sol.

*Sou caipira pirapora.
Nossa Senhora de Aparecida
Ilumina a mina escura
E funda o trem da minha vida. (2)*

O meu pai foi peão,
minha mãe solidão,
mes irmãos perderam-se na vida
em busca de aventuras.
Descasei, joguei,
investi, desisti,
se há sorte, eu não sei, nunca vi.

Me disseram, porém
que eu viesse aqui
p'ra pedir, de romaria em prece,
paz nos desalentos.
Como eu não sei rezar,
só queria mostrar
meu olhar, meu olhar, meu olhar.

Vienišo, pasiklydusio kaip aš žmogaus likimas yra iš svajonių ir dulkių, iš laso kilpų, varganų šventiškų kelių ir liemenių, šio gyvenimo, kęsto vienvėje. Mano tėvas buvo valstietis, mano motina – vienvė, mano broliai išsibarstė ieškodami nuotykių. Išsiskyriau, žaidžiau, investavau, paskui palikau. Ar sėkmė yra, nežinau, niekad jos nemačiau. Vis dėlto man pasakė ateiti čia, į piligriminę kelionę, pasimelsti, paprašyti tavęs ramybės mano nesėkmėms. Bet kadangi nemoku melstis, atėjau čia tik pažiūrėti į tave. Esu valstietis, Mergele Apsireiškusioji, apšviesk tamsią kasyklą ir suteik pagrindą mano gyvenimui.

4. Paaukojimas

Kada Marija atvyko į Šventyklą, kad po aštuonių dienų pristatytų savo Pirmagimį, toje Šventykloje, kuri kiekvienam žydui buvo Dievo Didybės ženklas, ji tikrai jautėsi pažeminta prieš Dievo Didingumą. Bet suvokdama pastato didybę, pradėjo jausti ir kitą dalyką: Dievo Didybė buvo Kūdikelis, kurį ji laikė ant rankų, Kūdikelis, kuris verkė, kurį ji žindė. Matydami, iš ko Dievas sukūrė tą, kuris yra lemiama istorijos ir pasaulio varomoji jėga, kaip pasakys senasis Simonas, ir kuris daro pasaulį į dvi dalis – nes tai yra pasiūlymas, prieš kurį į dvi dalis skyla žmogaus ir visų kitų žmonių širdys – matydami, iš ko gimė Tasai, kurio pragaro vartai

daugiau nebesustabdys, ir matydami, iš kur atsirado pati didžiausia žmogiškoji jėga iš visų, suakmenėjame iš nuostabos.

Visa kita yra žmogui suprantama – tai vadinama religiniu jausmu – bet šis susitikimas ir šis įvykis yra absoliučiai neįtikėtinas, nenumatomas, visiškai naujas, visiškai ir tikrai negalimas suprasti. Dievas, tapęs mūsų patirties dalimi, mūsų asmeninės patirties, Marijos motinystės, kiekvieno atliekamo veiksmo patirties dalimi.

Sveikinam Tave

Sveikinam Tave, o Motina Marija,
Šventoji Mergele, saulės apsiausta.
Žvaigždėm vainikuota,
mėnulis Tau po kojom,
Per Tave duota Išganymo Aušra.

Motina Tu Mergele, nuolankioji Tarnaite
Pagimdei Tu mums Jėzų pasauliui Jis Šviesa.
Sveika, Sandoros Skrynia,
paaukuotoji Dvasios
Kelyje pas Tėvą būk Kelrode Žvaigžde.

5. Atradimas

Pamėginkime susitapatinti su Marijos tikrove. Kas buvo jos autoritetas, autoritetas jai ir jos sužadėtiniui Juozapui? Buvimas to Vaiko, kuris gal dar nemokėjo kalbėti, o kai pradėjo kalbėti ir veikti, būdamas 12 metų, pabėgo nuo tėvų ir nustebino juos kaip prasiskleidžianti Paslapties akimirka; autoritetas buvo ta Esatis, dėl kurios jie turėjo gyventi su tuo Vaiku, su jų vaiku. Visa tai išgyvenama sąmoningai. Sąmoningumas yra realybei atvertos akys, nesibaigiančiai realybei. *Factum infectum fieri nequit* : negali sutrukdyti egzistuoti dalykui, kuris jau yra. Tai, kas jau padaryta, lieka amžiams. Marijos pavyzdys buvo to vaikelio buvimas. Taigi melskime ją, kad mums padėtų būti sąmoningiems, tokiems, kokia buvo ji, melskimės, kad Esatis sukurtų mūsų gyvenimo normas ir mūsų gyvenimo bendražygius, ir autoritetą mūsų gyvenimui bei jo grožį. Tokiam idealui turi būti meldžiamasi, jo prašoma, netgi primygtinai, maldaujama kiekvieną dieną.

Sugrįžtame pas tave, Marija, kad apvalytum mūsų širdis nuo viso šito rūko, kuris paprastai jas gaubia ir kuris kliudo mūsų akims matyti tave visoje galybėje ir tavo nepanaikiname nulemiančio bet kokio mūsų liečiamo dalyko prasmę, reikšmę ar tvirtumą buvime, nepaisant to, kad ir kokiū būdu apie tai mąstyjume.

Marija, padaryk, kad mes ištikimai žiūrėtume į tavo buvimą kiekvieną kartą, kai tu mus sukreti, kiekvieną kartą, kai mums reikia; todėl rytinis, pietinis ir vakarinis „Viešpaties Angelas“ nutiesia tiltus, nešančius į pasaulį mūsų grožį ir konstruktyvumą.

Ateik pas mus, Šventoji Dvasia, kaip atėjai pas Mariją: į ją įsikūnijo Žodžio paslaptis, buvo jos kūno dalis ir reikėsi kartu su jos valia. Taip Kristaus atmintis tegu tampa mūsų kūno kūnu, tetampa visų mūsų veiksmų dalimi, patarimu kiekvienai minčiai ir švelnumu kiekvienam švelnumui, ir tejudą kartu su mumis nuo ryto iki vakaro, valgant ir geriant, gyvenant ir mirštant.

Kiekviena diena

Kiekviena diena man prasideda tavim
Ir kiekvienas vakaras tavim užgęsta.
Kiekviena aušra man pražysta su malda
Ir garbės giesmėj žara vakarė skęsta.

Tik skaisti šviesa man neleidžia pasiklyst
Tik tvirta ranka neleidžia man suklypti
Ir apakt kely man neduoda žiburys
Ir mylėt kiekvieną žmogų išmokina.

*Toj maldoj sutilps mano visas ilgesys
Ir giesmėj graudžioj mano meilė nenurims
Kol aš matau kiekvieną aušrą
Ir žinau, kad tau dėkoti yra laimė, laimė*

ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS LITANIJA

Kyrie, eleison! Christe, eleison! Kyrie,
eleison!
Kristau, išgirsk mus! Kristau, išklausyk mus!

Tėve, dangaus Dieve, pasigailėk mūsų!
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, Dieve, pasigailėk
mūsų!
Šventoji Dvasia, Dieve, pasigailėk mūsų!
Šventoji Trejybė, vienas Dieve, pasigailėk
mūsų!

Šventoji Marija, | **melski už mus!**

Šventoji Dievo Gimdytoja,
Šventoji Mergelių Mergele,
Motina Kristaus,
Motina Bažnyčios,
Motina Dievo malonės,
Motina gailestingumo,
Motina tyriausioji,
Motina skaisčiausioji,
Motina nepalytėtoji,
Motina nesuteptoji,
Motina meilingoji,
Motina stebuklingoji,
Motina geroji patarėja,
Motina Sutvėrėjo,
Motina Išganytojo,
Mergele išmintingoji,
Mergele garbingoji,
Mergele šlovingoji,
Mergele galingoji,

Mergele maloningoji,
Mergele ištikimoji,
Teisybės paveiksle,
Išminties soste,
Mūsų linksmybės priežastie,
Dvasios inde,
Garbės inde,
Įstabusis maldingumo inde,
Paslaptingoji rože,
Dovydo bokšte,
Balčiausiasis bokšte,
Aukso namai,
Sandoros skrynčia,
Dangaus vartai,
Aušros žvaigždė,
Ligonių sveikata,
Nusidėjėlių gynėja,
Nuliūdusiųjų paguoda,
Krikščionių pagalba,
Karaliene angelų,
Karaliene patriarchų,
Karaliene pranašų,
Karaliene apaštalų,
Karaliene kankinių,
Karaliene išpažinėjų,
Karaliene mergelių,
Karaliene visų šventųjų,
Karaliene be gimtosios nuodėmės pradėtoji,
Karaliene į dangų paimtoji,
Karaliene šventojo rožinio,
Karaliene šeimos,
Karaliene taikos,

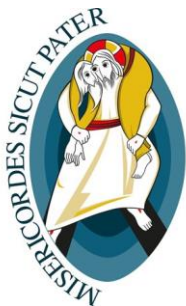
Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmės, *atleisk mums, Viešpatie!*
Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmės *išklausyk mus, Viešpatie!*
Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmės *pasigailėk mūsų!*

TAVO APGYNIMO ŠAUKIAMĖS, * šventoji Dievo Gimdytoja! * Mūsų maldų neatmeski
mūsų reikaluose, * bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk. * Mergele garbingoji ir
palaimintoji, * mūsų Valdove, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarėja, * su savo Sūnumi mus
sutaikink, * savo Sūnui mus paveski, * savo Sūnui mus atiduoki!

Melski už mus, šventoji Dievo Gimdytoja! Kad taptume verti Kristaus žadėjimų!

Melskimės. Meldžiame tave, Viešpatie Dieve, Švenčiausiajai Mergelei Marijai užtariant, leisk
mums, savo žmonėms, išsigelbėti iš dabartinių sielvartų, visados džiaugtis sielos bei kūno
sveikata ir gėrėtis amžinąja linksmybe. Prašome per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

APIE GAILESTINGUMO JUBILIEJINIUS METUS

Gailestingumo poreikis

Kodėl, Jūsų manymu, mūsų laikotarpiui ir mūsų žmonijai taip reikia gailestingumo?

Nes tai sužeista žmonija, gilių žaizdų išvagota žmonija. Ji nemoka jų gydyti arba mano, kad jų išgydyti neįmanoma. [...] prie to šiandien prisideda ir drama, kad laikome savo blogį, savo nuodėmę nepagydomais, laikome juos kažkuo, ko neįmanoma išgydyti ir atleisti. Trūksta realios gailestingumo patirties. Laikotarpio, kuriuo gyvename, trapumas pasižymi ir

manymu, jog nėra galimybės atsitiesti, nėra rankos, kuri padėtų tau atsikelti, apkabinimo, kuris tave išgelbėtų, atleistų, pakylėtų, apgaubtų tave beribe, kantria, atleidžia meile; vėl pastatytų ant kojų. [...] Kai mus apkabina gailestingumas, kai mes leidžiamės apkabinami, kai susigraudiname, tuomet gyvenimas gali pasikeisti, nes stengiamės atsiliepti į tą neapbrėpiamą ir netikėtą dovaną, kuri žmogaus akimis gali pasirodyti „nepelnyta“ dėl savo didumo.

(Popiežius Pranciškus, Dievo vardas-gailestingumas)

KODĖL JUBILIEJUS? Popiežius Pranciškus Vatikane Gailestingumo jubiliejų atidarė 2015 m. gruodžio 8-ąją – tą dieną sukako 50 metų, kai buvo užbaigtas Vatikano II Susirinkimas, pasauliui norėjęs taikyti ne griežtumo ginklus, bet gailestingumo vaistus.

KODĖL YPATINGASIS? Paprastai „eiliniai“ Jubiliejai Bažnyčioje švenčiami kas 25 metus; popiežiaus valia gali būti švenčiami ir kitomis, ypatingomis progomis; šįkart – minint Bažnyčios gyvenimą pakeitusio Vatikano II Susirinkimo uždarymo 50-metį ir popiežiui Pranciškui nusprendus, kad šiandienos pasaulio žmonėms ypatingai reikalingas Dievo Gailestingumas.

KAS YRA ŠVENTOSIOS GAILESTINGUMO DURYS? Viena iš Gailestingumo jubiliejaus esminių dalių yra piligrimystė į jubiliejines šventoves, įeinant per Šventąsias duris. Bažnyčios durys yra paties Kristaus simbolis. Įžengti pro jas – tai pasinerti į gailestingumą, kylantį iš pervertos Jėzaus Širdies, taip pradėdant naują gyvenimą, apimantį ir tam tikrus konkrečius veiksmus

GAILESTINGUMO DARBAI, kuriuos esi kviečiamas kasdien daryti Gailestingumo darbai kūnui: pavalgydink išalkusį, pagirdyk ištroškusį, aprenk nuogą, priimk keleivį, slaugyk ligonį, aplankyk kalinį, palaidok mirusį.

Gailestingumo darbai sielai: pamokyk nemokantį, patark abejojančiam, paguosk nuliūdusį, sudrausk pikta darantį, atleisk įžeidimus, kantriai pakęsk skaudinančius žmones, melskis už gyvus ir mirusius.

Tai, kas labiausiai Dievui patinka

Šis Jubiliejus yra privilegijuotas laikas, kad Bažnyčia išmoktų rinktis tik tai, kas „patinka Dievui“. O kas labiausiai Dievui patinka? Atleisti savo vaikams, pasigailėti jų, kad savo ruožtu ir jie atleistų broliams, sušvisdami tarsi Dievo gailestingumo žibintai pasaulyje. [...] Jubiliejus bus „palankusis laikas“, jei Bažnyčia išmoks tai, kas „patinka Dievui“ nepasiduodama pagundai manyti, kad kažkas kita yra svarbiau ir pirmiau. Nieko nėra svarbiau už tai, kas Dievui patinka, už gailestingumą, už jo meilę ir švelnumą.

(Popiežius Pranciškus, bendroji audiencija 2015 m. gruodžio 9 d.)

Popiežiaus Pranciškaus malda jubiliejiniais metams

VIEŠPATIE JĖZAU KRISTAU,

Tu mus mokei, kad būtume gailestingi kaip dangiškasis Tėvas,

Tu mums sakei: kas regi Tave, tas regi ir Tėvą.

Parodyk mums savo veidą, ir mes išgelbėti būsim.

Meilės kupinas Tavo žvilgsnis išlaisvino Zachiejų ir Matą iš godumo;

svetimautoją ir Magdalietę – iš laimės ieškojimo vien kūriniuose;

pravirkdė Petrą po išdavystės,

o atgailaujančiam plėšikui pažadėjo Rojų.

Padaryk, kad žodžius, Tavo ištartus samarietei, kiekvienas išgirstume lyg sau pasakytus:

Jei tu pažintum Dievo dovaną!

Tu esi regimasis veidas neregimojo Tėvo,

Dievo, kuris labiausiai parodo savo visagalybę atleisdamas ir pasigailėdamas, –

padaryk, kad Bažnyčia būtų regimasis Tavo veidas – mūsų Viešpaties, prisikėlusio ir

gyvenančio šlovėje.

Tu panorėjai, kad ir Tavo tarnai silpnumu apsiliktų,

idant deramai užjaustų vaikščiojančius nežinojimo ir paklydimo tamsybėse;

padaryk, kad kiekvienas, bet kurį iš šių tarnų susitikęs, pasijustų Dievo kviečiamas, mylimas ir išlaisvintas iš nuodėmių.

Atsiųsk savo Dvasią ir visus pašventink Jos patepimu,

kad Gailestingumo jubiliejus būtų Viešpaties malonės metai,

o Tavo Bažnyčia su nauju užsidegimu neštų džiugią naujieną vargdieniams,

kaliniams ir prispaustiesiems skelbtų laisvę,

o akliesiems gražintų regėjimą.

Užtariant Marijai, Gailestingumo Motinai,

Prašome Tave, kuris su Tėvu ir Šventąja Dvasia gyveni ir viešpatauji per visus amžių amžius.

Amen.

Dievo švelnumas

Vienintelė žmonių širdis užkariauti galinti jėga yra Dievo švelnumas. Tai kas pakeri ir patraukia, kas palenkia ir laimi, kas atveria ir nutraukia grandines nėra įrankių jėga ar įstatymo kietumas, bet visagalis dieviškos meilės silpnumas, savuoju švelnumu neatlaikoma galia, nebeatgrįžtamas gailestingumo pažadas. [...] Jei mūsų žvilgsnis neliudija, kad matėme Jėzų, tai mūsų žodžiai, kuriais primename Jį, bus tik tuščios retorinės figūros.

(Popiežius Pranciškus Meksikos vyskupams, 2016 m. vasario 3 d.)

Teisingumo pilnatvė

Kartais mums taip sunku [...] padaryti erdvės besąlyginei Dievo meilei. Gailestingumui keliame tiek daug sąlygų, kad jis netenka konkrečios prasmės ir realios reikšmės, o tai yra paveikiausias būdas susilpninti Evangeliją. Pavyzdžiui, tiesa, kad gailestingumas nešalina teisingumo ir tiesos, tačiau pirmiausia pasakytina, jog gailestingumas yra teisingumo pilnatvė ir ryškiausias Dievo tiesos parodymas. Todėl visada reikia atsiminti, jog „neteisingi visi teologiniai požiūriai, kurie galiausiai verčia abejoti pačia Dievo visagalybe ir pirmiausia jo gailestingumu“

(Popiežius Pranciškus, *Amoris laetitia*, 311)

KAS YRA ATLAIDAI? Katalikų Bažnyčia, kurią įsteigė Kristus, yra pavesta pasaulyje skelbti Gerąją Naujieną – Evangeliją. Bažnyčia turi įvairių priemonių šiam tikslui pasiekti. Savo veiklą ji vykdo septyniais Kristaus įsteigtais sakramentais – regimaisiais ženklais, kuriais gaunama Dievo malonė. Jai patikėtą misiją Bažnyčia vykdo ir sakramentalijomis (maldas palydintis kryžiaus ženklas, rankų uždėjimas, pašlakstymas švęstu vandeniu. Taip pašventinami: valgis, tam tikros vietos, daiktai, krikščionišką religingumą primenantys ženklai), įvairiomis maldingumo praktikomis bei atlaidais.

Techniškai kalbant, „atlaidai yra laikinosios bausmės už nuodėmes, kurių kaltė jau panaikinta, atleidimas Dievo akivaizdoje; jį gauna aiškiai nurodytomis sąlygomis tinkamai pasiruošęs krikščionis, tarpininkaujant Bažnyčiai, kuri, būdama atpirkimo vaisių dalytoja, turi galią skirstyti ir suteikti atlyginimo malonę iš Kristaus ir Jo šventųjų nuopelnų lobyno. Atlaidai būna daliniai arba visuotiniai, žiūrint, ar jie atleidžia tik dalį laikinosios bausmės už nuodėmes, ar ją visą. Atlaidai gali būti pritaikyti gyviesiems arba mirusiesiems.“

Atlaidais taip pat vadinama Bažnyčios šventė, dažniausiai siejama su Švč. M. Marijos ir šventųjų gyvenimu. Tą dieną tikintieji, atlikę Bažnyčios nustatytas apeigas, gali gauti nuodėmių atleidimą ir pelnyti atlaidus sau bei mirusiesiems. Tai taip pat paprinė šventė, rengiama kurio nors šventojo garbei ir vadinama jo vardu.

Svarbu atkreipti dėmesį, kad „atlaidų subjektas yra krikščionių darbai, o ne daiktai ar vietos – tai yra tik priemonės atlaidams gauti“. Kitaip tariant, atlaidų subjektas yra ne šventovė, katedra ar relikvijorius, bet krikščionio malda, maldinga kelionė, pamaldumo praktikos, gailingumo ir meilės darbai – nors kartais atlaidai sietini su tam tikru objektu ar vieta. Atlaidai suteikiami arba, kitaip sakant, juos gali laimėti tas žmogus, kuris atvykęs į bažnytinę šventę išpildo atlaidams laimėti nustatytas sąlygas. Šias sąlygas nustato Apaštalu Sostas, Apaštališkoji Penitencijarija – viena iš popiežiaus vardu vykdančių savo misiją Bažnyčioje kongregacijų.

Svarbiausios atlaidų taisyklės

Atlaidus laimėti gali kiekvienas pakrikštytas, neekskomunikuotas ir atlikęs įsakytus darbus, esantis be sunkios nuodėmės žmogus. Kad tikintysis galėtų laimėti atlaidus, jis turi turėti bent bendrą intenciją juos gauti ir nustatytu laiku bei sąlygomis atlikti įsakytus darbus. Visuotiniams atlaidams laimėti reikia **įvykdyti atlaidais pažymėtą darbą ir išpildyti tris sąlygas: atlikti išpažintį (būti malonės būsenoje), priimti šv. Komuniją ir pasimelsti popiežiaus intencija**. Pasimelsti popiežiaus intencija čia reikia suprasti ne maldą už popiežių, bet maldą ta intencija, kuria kiekvieną mėnesį meldžiasi Šventasis Tėvas. Be to, **reikia padaryti pasiryžimą nedaryti jokių, kad ir lengvų, nuodėmių**. Jei tokio nusiteikimo trūktų arba būtų nepakankamai išpildomos minėtos sąlygos, pelnoma tik daliniai atlaidai.

Šios sąlygos gali būti išpildytos prieš ar po keleto dienų nuo įsakyto darbo įvykdymo. Tačiau priimti Šv. Komuniją ir pasimelsti popiežiaus intencija reikėtų tą pačią dieną, kada atliekamas darbas.

Per išpažintį, jei žmogus gailisi už savo nuodėmes ir sąžiningai jas išpažįsta, jam yra atleidžiamos visos nuodėmės bei amžinoji bausmė, nes atstatomas ryšys su Dievu, Bažnyčia ir savimi. Tačiau lieka laikinosios bausmės už nuodėmes, lieka nuodėmės padariniai (panašiai kaip išgydžius žaizdą lieka randas). Nuodėmės paliktų randų gydymas yra laikinoji bausmė. Atlaidai **naikina tuos randus**.

KREKENAVOS ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS ĖMIMO Į DANGŲ BAZILIKA

Katalikybė šiame krašte prasidėjo su stebuklinguoju Dievo Motinos su Kūdikiu ant rankų paveikslu. Padavimas sako, jog stebuklingasis paveikslas į šias apylinkes atgabentas pačiais pirmaisiais krikščionybės Lietuvoje laikais. Jį iš Krokuvos atvežęs pamaldus riteris Šilingas ir padovanojęs misionieriui Albertui, skelbusiam Evangeliją prie Nevėžio krantų. Manoma, jog 1409 m. paveikslas buvęs nedidelėje koplytėlėje, o 1419 m. perkeltas į pirmąją Krekenavos bažnyčią, pastatytą Vytauto Didžiojo. Jį Šiaurės ir Vidurio Aukštaitijos tikintieji visada gerbė kaip stebuklingą.

Užregistruota nemaža pagijimų. Tai liudija daug padėkos ženklų – votų, yra jų net iš XVI amžiaus (be to, spėjama, kad patys seniausi votai sulydyti, puošiant paveikslą metalu).

Paveikslas yra didžiajame bažnyčios altoriuje, pieštas ant medžio lentos, papuoštas sidabro rūbais, ir karūnomis su brangakmeniais bei daugybe votų. Marija vaizduojama su Kūdikiu ant rankų. Tai yra aiškus Hodegetria tipas (Kūdikis vienoje rankoje laiko knygą, o kita laimina). 1960 m. mokslininkai restauratoriai nustatė, kad paveikslas tikrai yra senas, nutapytas Italijos mokyklos stiliumi ir papuoštas sidabru bei brangakmeniais Vilniaus auksakalių.

Krekenavos šventovė pirmoji Lietuvoje ir kol kas vienintelė 2009 m. kovo 11 d. sujungta ypatingos giminystės dvasiniais ryšiais su Šventąja Popiežiškąja Didžiąja Marijos Bazilika Romoje ir įrašyta į tos Bazilikos lentas kaip jos filija (dukterinė Bazilikos šventovė). Krekenavos Švč. Mergelės Marijos ėmimo į dangų bažnyčiai 2011 m. buvo suteiktas Mažosios bazilikos vardas.

